

W ramach zarzutu trzeciego skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z wytycznymi w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ przez to, że nie obniżyła wystarczająco nałożonych na skarżące grzywien. Skarżące twierdzą, iż Komisja powinna była w większym stopniu uwzględnić niewspółmiernie długi czas trwania postępowania oraz współpracę skarżących w ramach komunikatu w sprawie współpracy⁽³⁾. Ponadto przy obniżaniu wysokości grzywiny uwzględnić należało także aktywną współpracę skarżących wykraczającą poza zakres przewidziany w komunikacie w sprawie współpracy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Alibaba Group przeciwko OHIM — allpay.net (ALIPAY)

(Sprawa T-26/10)

(2010/C 100/69)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alibaba Group Holding Limited (Wielki Kajman, Kajmany) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: allpay.net.Limited (Hereford, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie R 1790/2008-1 w zakresie, w jakim odwołanie zostało oddalone;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ALIPAY” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 38 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: allpay.net.Limited

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „ALLPAY” dla towarów i usług z klas 9, 36, 40 i 42; zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie słowny znak towarowy „ALLPAY.NET” dla towarów i usług z klas 9, 16, 36, 38 i 42; zarejestrowana w Zjednoczonym Królestwie seria słownych znaków towarowych zawierających słowo „ALLPAY” dla towarów i usług z klas 9, 36, 40 i 42; niezarejestrowane wcześniejsze znaki towarowe lub oznaczenia zawierające słowo „ALLPAY” używane w obrocie w Zjednoczonym Królestwie

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich spornych towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009) ze względu na błędne ustalenie przez Izłą Odwoławczą, że w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — AC-Treuhand przeciwko Komisji

(Sprawa T-27/10)

(2010/C 100/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: AC-Treuhand AG (Zürich, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci C. Steinle i I. Hermeneit)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- posiłkowo, odpowiednie obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2 pkt 17 i 38 decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38.589 — stabilizatory termiczne. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 81 WE oraz — od dnia 1 stycznia 1994 r. — art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca była stroną szeregu porozumień bądź stosowała uzgodnione praktyki w sektorze stabilizatorów cynowych oraz w sektorze ESBO/estrów na terenie EOG. Wspomniane porozumienia i uzgodnione praktyki miały polegać na ustalaniu cen, podziale rynków w drodze ustalania limitów dostaw, podziale i przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji gospodarczych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i dostaw.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja błędnie założyła, iż kartel w sektorze stabilizatorów cynowych istniał do dnia 21 marca 2000 r., zaś w sektorze ESBO/estrów — do dnia 26 września 2000 r. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że działalność kartelu dobiegła końca już w połowie 1999 r.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że prawo Komisji do nałożenia grzywny uległo przedawnieniu. Twierdzi ona, że bezwzględny termin przedawnienia wynoszący 10 lat upłynął w połowie 1999 r. Ponadto podczas postępowań prowadzonych w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji bieg przedawnienia nie uległ zawieszeniu.

Po trzecie skarżąca podnosi, że naruszono art. 81 WE oraz zasadę legalności, bowiem skarżąca — jako przedsiębiorstwo świadczące usługi w zakresie doradztwa — nie może zostać objęta sankcjami za naruszenie art. 81 WE. Skarżąca podnosi w tym względzie, że jej postępowanie nie jest wymienione w treści tego postanowienia oraz że w czasie popełnienia czynu nie mogła ona w każdym razie przewidzieć, że zastosowana zostanie tego rodzaju wykładnia.

Posiłkowo, w ramach zarzutu czwartego, piątego i szóstego, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie obliczyła wysokość grzywny. W szczególności podnosi ona, że można było nałożyć na nią jedynie grzywnę w wysokości symbolicznej, bowiem w czasie popełnienia czynu nie dało się przewidzieć zastosowania wykładni, zgodnie z którą art. 81 WE dotyczy także przedsiębiorstw świadczących usługi doradcze. Ponadto dopuszczono się naruszenia wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾, bowiem grzywna nie może być określana w formie ryczałtu, lecz należy ją wymierzyć na podstawie wysokości honorariów, jakie skarżąca pobrała za swe usługi. Komisja naruszyła nadto dziesięcioprocentowy pułap przewidziany w art. 23 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽²⁾, gdyż popełnione zostało tylko jedno naruszenie. Skarżąca podnosi także w tym względzie, że nałożone na nią grzywny zagrażają egzystencji jej przedsiębiorstwa oraz że pozostają one w sprzeczności z sensem oraz celem istnienia tego pułapu.

W ramach trzech ostatnich zarzutów skarżąca twierdzi, iż dopuszczono się uchybień proceduralnych. Podnosi ona, że naruszono zasadę rozsądnego okresu trwania postępowania (zarzut siódmy), że zbyt późno poinformowano ją o toczącym się wobec niej dochodzeniu (zarzut ósmy) oraz że zaskarżona decyzja nie została jej prawidłowo doręczona (zarzut dziewiąty).

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2010 r. —
Hairdreams przeciwko OHIM — Bartmann (MAGIC
LIGHT)**

(Sprawa T-34/10)

(2010/C 100/71)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: „Hairdreams” HaarhandelsgmbH (Graz, Austria)
(przedstawiciel: adwokat G. Kresbach)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)